

LẮM LÚC KHÔNG VUI VẪN CƯỜI

Tác giả bài viết: Huỳnh Văn Hiến

Đơn vị: Công đoàn Bộ phận Khoa Ngoại ngữ

1.

Quá 11 giờ, tôi chờ con gái của mình ghé lại một nhà sách trên đường đón cháu đi học về để cháu mua thêm sách và dụng cụ học tập đầu năm học. Xe tôi vừa trở tới nhà sách thì chú bảo vệ mau mắn đứng chào khách và chỉ tôi chỗ để xe. Chú cười thật tươi: “Thầy để cháu vào nhà sách một mình được chứ?! Nếu được thì thầy ngồi đây nói chuyện với tôi cho vui”. Tôi không rõ sao chú ấy kêu mình bằng thầy nhưng nghĩ đó có thể là cách xưng hô theo thói quen của chú. Tôi vui vẻ nhận lời mời. Chú lấy thêm ghế, mời tôi ngồi cạnh chú dưới tán dù lớn một góc sân gần chỗ để xe của khách.

Sau vài câu làm quen, chú trầm ngâm, nói như giải bày về vài bước ngoặt cuộc đời – lắm gian truân, thử thách nhưng cũng có hoa thơm, quả ngọt - và cái duyên đã đưa chú từ một vùng núi phía Bắc xuôi về đồng bằng phía Nam. Chú nói: “Tôi nghỉ hưu đã vài năm nay. Thấy mình còn sức khỏe tôi xin làm bảo vệ và giữ xe nhà sách. Tôi thích nhìn các cháu đến mua sách và dụng cụ học tập. Quan sát cách phụ huynh đến cùng con hoặc những nhóm các bạn đến nhà sách, có khi nghe vài câu trò chuyện của họ tôi cũng thấy vui hay lo lắng...”

Một lát sau câu chuyện của chú và tôi chuyển sang chủ đề con cái và cha mẹ. Chú nói: “Tôi còn bố mẹ. Phúc đầy thầy ạ. Bố mẹ tôi đã già, sống cùng vợ chồng tôi và các cháu. Các cụ không còn tinh táo lắm. Tuổi già mà. Hồi trước có lúc tôi cáu gắt. Nhưng một lần tôi thấy nước mắt mẹ tôi rơi sau câu căn nhắc của tôi. Tôi thấy mình có lỗi quá. Tôi thật ích kỷ. Tôi xin lỗi cụ và tự hứa sẽ không làm các cụ buồn thêm lần nào nữa. Cái gì luyện tập cũng thành quen. Đã khá lâu rồi tôi không làm các cụ phật ý. Đi ra ngoài làm việc, tiếp xúc bao người vì những lý do khác nhau, gặp chuyện bực mình, không vui cũng là chuyện thường tình thôi. Nhưng về nhà tôi cố không mang cái bực mình theo về. Lắm lúc không vui vẫn cười thầy ạ. Sao ta lại không cười khi đấy là điều làm bố mẹ vui! Tôi đoán các cụ vẫn biết có lúc tôi chẳng vui thật, chỉ là cố tỏ ra vui. Nhưng

như thế vẫn hay hơn là các cụ thấy mình không vui thấy ạ. Các cụ gần đất xa trời, cười được ngày nào cho các cụ vui thì tôi cười, thầy nhỉ!”

(...)

Tạm biệt chú ra về, tôi thấy mình may mắn được gặp chú ngày hôm ấy để nghe và học được thêm những bài học hữu ích về đời sống gia đình. Và câu chuyện của chú lại gợi tôi nhớ về một câu chuyện khác. Đó là chuyện tôi kể dưới đây.

2.

Tôi có người bạn thân nhau từ nhỏ. Bạn tôi rất vui vẻ, hoạt bát và được nhiều người mến. Nhưng bạn cũng là người trực tính và nóng tính. Vì vậy lắm lúc bạn cũng gặp những bất lợi từ cái tính của mình. Gần hai mươi năm trước, khi bạn đã có gia đình và một đứa con gái thật xinh xắn dễ thương thì cuộc sống vật chất của bạn còn nhiều khó khăn, gia đình còn ở trọ trong căn phòng không rộng và thiếu tiện nghi. Công việc làm ăn của bạn khi đó có nhiều bất trắc. Bạn trở thành người vui đó, buồn đó và dễ cáu gắt hơn.

Một hôm bạn mời tôi uống cà phê. Chúng tôi vẫn hay đi uống cà phê cùng nhau để trò chuyện. Hôm đó bạn kể tối hôm trước vợ bạn đờn con ngủ đã nói chuyện với bạn, nói không quá nhiều nhưng xen lẫn là những lúc ghen ngào. Vợ bạn đã nói: “Cuộc sống còn nhiều khó khăn. Công ăn việc làm cả hai vợ chồng đều có những bất lợi... Anh đã làm hết sức có thể và em không đòi hỏi gì hơn ở anh cả. Điều làm em rất buồn là anh khiến mẹ con em có lúc thấy sợ anh. Đó là khi anh bực bội cái gì ở đâu đó thì anh đem nguyên nó về nhà. Anh cau có, hằn học... Em có thể thông cảm nhưng tội nghiệp con. Khi anh vui anh chơi đùa với con như trẻ nhỏ và con vui biết bao. Khi anh bực anh như con người khác. Tệ nhất là anh cáu gắt với con. Con nhỏ xíu làm sao hiểu. Mà con có lớn hơn vậy thì anh cũng không nên. Anh hãy cố gắng để con giận hay những cái anh bực mình lại ở nơi nào đó đi. Về tới nhà thì anh hãy là chồng, là cha vui tính... Anh hãy chia sẻ với em nhưng bằng cách khác. Ví dụ con ngủ rồi và hai vợ chồng thổ lộ tâm sự cùng nhau. Ông bà đã nói: ‘Thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn’ mà!’, phải không anh? (...)”. Bạn tôi nói khi nghe những lời của vợ mình anh như tỉnh ngộ. Bạn nói thấy mình làm tổn thương tinh thần vợ con và dằn lòng thay đổi.

Vì là bạn thân nên chúng tôi thường dõi theo những câu chuyện của nhau. Bạn tôi cố gắng khắc phục điểm yếu của mình. Bạn nói ban đầu thấy tưởng dễ nhưng khó vì đó là một phần tính cách của mình. Sau một thời gian nỗ lực, bạn đã dần thành công, gia đình hầu như lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười.

Đem lại niềm vui cho gia đình là điều bao người mơ ước. Mỗi người có thể chọn những cách khác nhau. Không hữu ý hay vô tình làm người thân tổn thương về thể chất và/hoặc tinh thần từ những cử chỉ, lời nói hàng ngày – là những việc có thể dễ hoặc khó tùy cảm nhận của mỗi người, nhưng chắc chắn là những viên gạch hồng xây ngôi nhà hạnh phúc.